

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2018/2056 z dnia 6 grudnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 216/2013 w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady (UE) 2018/2057 z dnia 20 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do tymczasowego stosowania ogólnego mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami towarów i usług powyżej określonego progu 3

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2018/2058 z dnia 17 grudnia 2018 r. ustalające uprawnienia do połowów na rok 2019 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Czarnym 8

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2018/2059 z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG, dotyczącego zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG ⁽¹⁾ 13

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

★ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/2060 z dnia 20 grudnia 2018 r. zmieniająca decyzję 2009/791/WE upoważniającą Niemcy do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej	20
★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2018/2061 z dnia 18 grudnia 2018 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (EUBAM Libya/2/2018)	22
★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2018/2062 z dnia 18 grudnia 2018 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) (EUCAP Somalia/1/2018)	24
★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2018/2063 z dnia 18 grudnia 2018 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (EUCAP Sahel Mali/2/2018)	26
★ Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (UE) 2018/2064 z dnia 14 grudnia 2018 r. w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania tymczasowego zakazu wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym	27

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY Utworzone na mocy umów międzynarodowych

★ Decyzja nr 1/2018 Wspólnego Komitetu ds. Transportu Lotniczego Unia Europejska/ Szwajcaria ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 12 grudnia 2018 r. zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego [2018/2065]	30
---	----

Sprostowania

★ Sprostowanie do dyrektywy Rady (UE) 2018/1695 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do okresu stosowania fakultatywnego mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych towarów i usług podatnych na oszustwa oraz mechanizmu szybkiego reagowania na oszustwa związane z VAT (Dz.U. L 282 z 12.11.2018)	53
★ Sprostowanie do decyzji wykonawczej Rady (UE) 2018/1921 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniającej decyzję wykonawczą 2013/191/UE upoważniającą Łotwę do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 311 z 7.12.2018)	53

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2018/2056

z dnia 6 grudnia 2018 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 216/2013 w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 352,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (UE) nr 216/2013 ⁽¹⁾ stanowi, że elektroniczne wydanie Dziennika Urzędowego ma być opatrywane bezpiecznym podpisem elektronicznym opartym na kwalifikowanym certyfikacie i wygenerowanym przez bezpieczne urządzenie służące do składania podpisu elektronicznego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE ⁽²⁾.
- (2) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 ⁽³⁾ ustanowiono ramy prawne dla podpisów elektronicznych, pieczęci elektronicznych, elektronicznych znaczników czasu, dokumentów elektronicznych, usług rejestrowanego doręczenia elektronicznego i usług certyfikacyjnych uwierzytelniania witryn internetowych.
- (3) Uwierzytelnianie za pomocą pieczęci elektronicznej oferuje porównywalny poziom bezpieczeństwa, co za pomocą podpisu elektronicznego. Wykorzystanie pieczęci elektronicznej do uwierzytelniania Dziennika Urzędowego umożliwiłoby przyspieszenie procedury publikacji Dziennika Urzędowego na stronie internetowej EUR-Lex.
- (4) W związku z tym należy wprowadzić zmiany do rozporządzenia (UE) nr 216/2013,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 216/2013 otrzymuje brzmienie:

„1. Elektroniczne wydanie Dziennika Urzędowego jest opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym określonym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 ^(*) lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną określoną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 910/2014. Kwalifikowane certyfikaty dla podpisów elektronicznych lub pieczęci elektronicznych oraz informacje o przedłużeniu ich ważności są publikowane

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 69 z 13.3.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

na stronie internetowej EUR-Lex, tak aby umożliwić obywatelom zweryfikowanie kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub kwalifikowanej pieczęci elektronicznej oraz autentyczności elektronicznego wydania Dziennika Urzędowego.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady

H. KICKL

Przewodniczący

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2018/2057

z dnia 20 grudnia 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do tymczasowego stosowania ogólnego mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami towarów i usług powyżej określonego progu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swoim komunikacie z dnia 7 kwietnia 2016 r. dotyczącym planu działania w sprawie VAT Komisja zapowiedziała, że zamierza przedstawić wniosek dotyczący ostatecznego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) dla transgranicznej wymiany handlowej w segmencie B2B między państwami członkowskimi na podstawie opodatkowania transgranicznych dostaw towarów i usług.
- (2) W świetle obecnego poziomu oszustw związanych z VAT oraz z uwagi na fakt, że nie wszystkie państwa członkowskie są tak samo dotknięte takimi oszustwami, a także ze względu na to, że wprowadzenie ostatecznego systemu VAT będzie wymagało wielu lat, konieczne mogą okazać się określone pilne i szczególne środki.
- (3) W tym kontekście niektóre państwa członkowskie zwróciły się o zezwolenie na zastosowanie tymczasowego ogólnego mechanizmu odwrotnego obciążenia (zwanego dalej „GRCM”) przewidującego określony próg wartości mający zastosowanie do pojedynczej transakcji; mechanizm ten stanowiłby odstępstwo od jednej z podstawowych zasad obecnego systemu VAT, dotyczącej systemu płatności częściowych, w celu wyeliminowania endemicznych oszustw karuzelowych. Źródłem oszustw karuzelowych jest zwłaszcza obecne zwolnienie dostaw wewnątrzwspólnotowych, które umożliwia zakup towarów bez VAT. Szereg podmiotów gospodarczych dopuszcza się następnie oszustw podatkowych w postaci nieodprowadzania do organów podatkowych VAT pobranego od ich klientów. Natomiast klienci ci, będąc w posiadaniu prawidłowych faktur, są uprawnieni do odliczenia podatku. Te same towary mogą być dostarczane wielokrotnie poprzez ponowne uwzględnienie na fakturze wewnątrzwspólnotowych dostaw zwolnionych z VAT. Podobne oszustwo karuzelowe może również mieć miejsce w przypadku świadczenia usług. Poprzez wskazanie jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT podatnika, któremu dostarczane są towary lub usługi, odstępstwo zlikwidowałoby możliwość popełniania tego rodzaju oszustw podatkowych.
- (4) Państwa członkowskie wykazujące zróżnicowany rozwój w zakresie zdolności swoich organów podatkowych podejmują szczególny wysiłek, w zakresie radzenia sobie z wyższymi poziomami oszustw związanych z VAT i strat wpływów podatkowych, we wdrażaniu systemu VAT, zgodnie z art. 27 akapit pierwszy Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (5) W celu ograniczenia ryzyka przenoszenia oszustw między państwami członkowskimi należy zezwolić na stosowanie GRCM państwom członkowskim, które spełniają określone kryteria w odniesieniu do poziomu oszustw, w szczególności w odniesieniu do oszustw karuzelowych, i które są w stanie wykazać, że inne środki kontrolne są niewystarczające do zwalczania tego rodzaju oszustw. Powinny one ponadto stwierdzić, że szacowane korzyści pod względem przestrzegania przepisów prawa podatkowego i poboru podatków, jakich oczekuje się w wyniku wprowadzenia GRCM, przewyższają szacowane całkowite dodatkowe obciążenia dla przedsiębiorstw i organów podatkowych oraz że przedsiębiorstwa i organy podatkowe nie będą ponosiły kosztów przewyższających koszty ponoszone w wyniku stosowania innych środków kontrolnych.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 11 grudnia 2018 r. (P8_TA(2018)0496).

⁽²⁾ Opinia z dnia 31 maja 2017 r. (Dz.U. C 288 z 31.8.2017, s. 52).

- (6) Jeżeli państwa członkowskie zdecydują się na stosowanie GRCM, powinny one stosować ten mechanizm względem wszystkich nietransgranicznych dostaw towarów i usług, których wartość przekracza określony próg w odniesieniu do pojedynczej transakcji. Stosowanie GRCM nie powinno być ograniczone do żadnego konkretnego sektora.
- (7) Państwa członkowskie, które zdecydują się na stosowanie GRCM, powinny wprowadzić szczególne obowiązki sprawozdawczości elektronicznej dla podatników tak, aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie i monitorowanie stosowania GRCM. Powinny one wykrywać wszelkie nowe formy oszustw podatkowych, takie jak sztuczne dzielenie podstawy opodatkowania transakcji, oraz im zapobiegać.
- (8) Aby móc ocenić, czy wprowadzenie GRCM w jednym państwie członkowskim spowoduje przeniesienie oszustw do innych państw członkowskich, a także być w stanie ocenić stopień ewentualnego zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, należy ustanowić szczególnie obowiązek wymiany informacji pomiędzy państwami członkowskimi, które stosują GRCM, a państwami członkowskimi, które tego mechanizmu nie stosują. Wszelka wymiana informacji podlega mającym zastosowanie przepisom dotyczącym ochrony danych osobowych i poufności, które przewidują zwolnienia i ograniczenia w celu zabezpieczenia interesów państw członkowskich lub Unii w dziedzinie opodatkowania.
- (9) Aby w sposób przejrzysty ocenić wpływ stosowania GRCM na oszustwa, te państwa członkowskie powinny uprzednio określić kryteria oceny tak, aby umożliwić ocenę poziomu oszustw przed stosowaniem GRCM i po rozpoczęciu jego stosowania.
- (10) Wpływ, jaki decyzje upoważniające do stosowania GRCM wywarłyby na budżet, mógłby być znaczący w przypadku jednego lub większej liczby państw członkowskich. W związku z tym uprawnienia do upoważniania do stosowania GRCM należy powierzyć Radzie.
- (11) Państwo członkowskie, które zdecyduje się na stosowanie GRCM, powinno zwrócić się do Komisji z wnioskiem o przedłożenie przez nią wniosku w sprawie stosowania GRCM oraz przedstawić odpowiednie informacje, aby umożliwić Komisji przeprowadzenie oceny takiego wniosku państwa członkowskiego. W razie potrzeby Komisja powinna mieć możliwość zażądania dodatkowych informacji.
- (12) Mając na uwadze nieoczekiwane skutki, jakie stosowanie GRCM mogłoby mieć dla funkcjonowania rynku wewnętrznego ze względu na możliwe przenoszenie oszustw do innych państw członkowskich, które nie stosują GRCM, Rada powinna mieć możliwość, jako środek ochronny, uchylania wszelkich decyzji wykonawczych upoważniających do stosowania GRCM. W związku z potrzebą szybkiego reagowania w sytuacji, gdy stwierdzony został znaczny negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, w głosowaniu należy stosować zasadę odwróconej jednomyślności.
- (13) Ponieważ skutki GRCM są niepewne, jego stosowanie powinno być ograniczone w czasie.
- (14) Aby ściśle monitorować skutki dla rynku wewnętrznego, w przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie stosuje GRCM, wszystkie państwa członkowskie powinny przedkładać Komisji sprawozdania tak, aby mogła ona ocenić wpływ na popełnianie oszustw, koszty przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw oraz ewentualne przenoszenie oszustw ze względu na stosowanie GRCM.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 199c

1. W drodze odstępstwa od art. 193 państwo członkowskie może, do dnia 30 czerwca 2022 r., wprowadzić ogólny mechanizm odwrotnego obciążenia (zwany dalej »GRCM«) w odniesieniu do dostaw nietransgranicznych, przewidujący, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik, na rzecz którego dokonywane są wszystkie dostawy towarów i usług, których wartość przekracza próg wynoszący 17 500 EUR na transakcję.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

Państwo członkowskie, które chce wprowadzić GRCM, musi spełniać następujące warunki:

- a) w 2014 r. – zgodnie z metodą i danymi liczbowymi określonymi w opublikowanym przez Komisję sprawozdaniu końcowym na 2016 r. na temat luki w VAT z dnia 23 sierpnia 2016 r. – jego luka w VAT wyrażona jako odsetek ogółu zobowiązań podatkowych z tytułu VAT, kształtowała się na poziomie co najmniej 5 punktów procentowych powyżej mediany wspólnotowej luki w VAT;
- b) na podstawie oceny skutków towarzyszącej wnioskowi ustawodawczemu dotyczącemu niniejszego artykułu poziom oszustw karuzelowych w jego całkowitej luce w VAT wynosi ponad 25 %;
- c) państwo to stwierdzi, że inne środki kontrolne są niewystarczające do zwalczania oszustw karuzelowych na jego terytorium, w szczególności przez wyszczególnienie zastosowanych środków kontrolnych i konkretnych powodów ich nieskuteczności, a także przyczyn, dla których współpraca administracyjna w dziedzinie VAT okazała się niewystarczająca;
- d) państwo to stwierdzi, że szacowane korzyści pod względem przestrzegania przepisów prawa podatkowego i poboru podatków, jakich oczekuje się w wyniku wprowadzenia GRCM, przewyższają oczekiwane całkowite dodatkowe obciążenie dla przedsiębiorstw i organów podatkowych o co najmniej 25 %; oraz
- e) państwo to stwierdzi, że w wyniku wprowadzenia GRCM przedsiębiorstwa i organy podatkowe nie będą ponosiły kosztów przewyższających koszty ponoszone w wyniku stosowania innych środków kontrolnych.

Państwo członkowskie dołącza do wniosku, o którym mowa w ust. 3, obliczenie luki w VAT zgodnie z metodą i danymi liczbowymi dostępnymi w sprawozdaniu na temat luki w VAT opublikowanym przez Komisję, o którym mowa w akapicie drugim lit. a) niniejszego ustępu.

2. Państwa członkowskie, które stosują GRCM, ustanawiają odpowiednie i skuteczne obowiązki w zakresie sprawozdawczości elektronicznej w odniesieniu do wszystkich podatników, a w szczególności podatników dostarczających lub otrzymujących towary lub usługi, do których ma zastosowanie GRCM, aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie i monitorowanie stosowania GRCM.

3. Państwa członkowskie, które chcą stosować GRCM, zwracają się z wnioskiem do Komisji i przekazują jej następujące informacje:

- a) szczegółowe uzasadnienie potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1;
- b) datę rozpoczęcia stosowania GRCM oraz okres, w którym ma być stosowany GRCM;
- c) działania, jakie należy podjąć, aby poinformować podatników o wprowadzeniu stosowania GRCM; oraz
- d) szczegółowy opis środków towarzyszących, o których mowa w ust. 2.

Jeżeli Komisja uzna, że nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, zwraca się o dodatkowe informacje, w tym metody, założenia, analizy i inne dokumenty potwierdzające te informacje, w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania wniosku. Wnioskujące państwo członkowskie przedkłada wymagane informacje w ciągu miesiąca od otrzymania powiadomienia.

4. W przypadku gdy Komisja uzna, że wniosek jest zgodny z wymogami określonymi w ust. 3, przedkłada swój wniosek Radzie nie później niż w terminie trzech miesięcy po otrzymaniu wszystkich niezbędnych informacji. Rada, stanowiąc jednomyślnie na taki wniosek Komisji, może upoważnić wnioskujące państwo członkowskie do stosowania GRCM. W przypadku gdy Komisja uzna, że wniosek państwa członkowskiego nie spełnia wymogów określonych w ust. 3, przekazuje ona, w tym samym terminie, uzasadnienie swojej decyzji wnioskującemu państwu członkowskiemu i Radzie.

5. W przypadku stwierdzenia, zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu, znacznego negatywnego wpływu na rynek wewnętrzny Komisja – nie później niż trzy miesiące po otrzymaniu wszystkich niezbędnych informacji – proponuje uchylenie wszystkich decyzji wykonawczych, o których mowa w ust. 4, nie wcześniej niż sześć miesięcy po wejściu w życie pierwszej decyzji wykonawczej upoważniającej państwo członkowskie do stosowania GRCM. Uchylenie takie uznaje się za przyjęte przez Radę, chyba że Rada, stanowiąc jednomyślnie, podejmie decyzję o odrzuceniu wniosku Komisji w ciągu 30 dni od jego przyjęcia przez Komisję.

Znacznym negatywny wpływ uznaje się za stwierdzony w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) co najmniej jedno państwo członkowskie, które nie stosuje GRCM, informuje Komisję o wzroście liczby oszustw związanych z VAT na jego terytorium z powodu stosowania GRCM; oraz

b) Komisja stwierdzi, w tym na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu, że wzrost liczby oszustw związanych z VAT na ich terytorium jest powiązany ze stosowaniem GRM w jednym lub większej liczbie państw członkowskich.

6. Państwa członkowskie, które stosują GRM, przedkładają w formie elektronicznej wszystkim państwom członkowskim następujące informacje:

- a) nazwy (nazwiska) osób, które, w ciągu 12 miesięcy poprzedzających datę rozpoczęcia stosowania GRM, zostały objęte postępowaniem karnym lub administracyjnym w związku z oszustwami związanymi z VAT; oraz
- b) nazwy (nazwiska) osób, w tym, w przypadku osób prawnych, imiona i nazwiska ich dyrektorów, które po wprowadzeniu GRM zostaną wykreślone z rejestrów VAT w tym państwie członkowskim; oraz
- c) nazwy (nazwiska) osób, w tym, w przypadku osób prawnych, imiona i nazwiska ich dyrektorów, które nie przedłożyły deklaracji VAT za dwa kolejne okresy rozliczeniowe po wprowadzeniu GRM.

Informacje, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego, przedkłada się nie później niż trzy miesiące po wprowadzeniu GRM oraz aktualizuje się je co trzy miesiące. Informacje, o których mowa w lit. c) akapitu pierwszego, przedkłada się nie później niż dziewięć miesięcy po wprowadzeniu GRM oraz aktualizuje się je co trzy miesiące.

Państwa członkowskie, które stosują GRM, przedkładają Komisji sprawozdanie śródkresowe nie później niż rok po rozpoczęciu stosowania GRM. Sprawozdanie to zawiera szczegółową ocenę skuteczności GRM. Trzy miesiące po zakończeniu stosowania GRM państwa członkowskie, które stosują GRM, przedkładają sprawozdanie końcowe na temat jego całościowych skutków.

7. Państwa członkowskie, które nie stosują GRM, przedkładają Komisji sprawozdanie śródkresowe na temat skutków na ich terytorium stosowania GRM przez inne państwa członkowskie. Sprawozdanie to przedkłada się Komisji w ciągu trzech miesięcy po tym, jak GRM był stosowany przez co najmniej jeden rok w jednym państwie członkowskim.

Jeżeli co najmniej jedno państwo członkowskie stosuje GRM, państwa członkowskie, które nie stosują GRM przedkładają Komisji do dnia 30 września 2022 r. sprawozdanie końcowe na temat skutków na ich terytorium stosowania GRM przez inne państwa członkowskie.

8. W sprawozdaniach, o których mowa w ust. 6, państwa członkowskie dokonują oceny skutków stosowania GRM na podstawie następujących kryteriów oceny:

- a) zmiany zachodzące w luce w VAT;
- b) zmiany w oszustwach związanych z VAT, w szczególności oszustwach karuzelowych i oszustwach na poziomie detalicznym;
- c) zmiany obciążenia administracyjnego dla podatników;
- d) zmiany kosztów administracyjnych dla organów podatkowych.

9. W sprawozdaniach, o których mowa w ust. 7, państwa członkowskie dokonują oceny skutków stosowania GRM na podstawie następujących kryteriów oceny:

- a) zmiany w oszustwach związanych z VAT, w szczególności oszustwach karuzelowych i oszustwach na poziomie detalicznym;
- b) przenoszenie oszustw z tych państw członkowskich, które stosują lub stosowały GRM.”.

Artykuł 2

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się do dnia 30 czerwca 2022 r.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady
E. KÖSTINGER
Przewodnicząca

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2018/2058

z dnia 17 grudnia 2018 r.

ustalające uprawnienia do połowów na rok 2019 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Czarnym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 43 ust. 3 Traktatu stanowi, że Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania i przydziału uprawnień do połowów.
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013⁽¹⁾ zawiera wymóg przyjęcia środków ochronnych z uwzględnieniem dostępnych opinii naukowych, technicznych i ekonomicznych, w tym, w odpowiednich przypadkach, sprawozdań przygotowanych przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF).
- (3) Rada zobowiązana jest do przyjęcia środków dotyczących ustalenia i przydziału uprawnień do połowów w podziale na łowiska lub grupy łowisk na Morzu Czarnym, w tym – w stosownych przypadkach – określonych warunków, które są funkcjonalnie z nimi związane. Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, uprawnienia do połowów przydziela się państwom członkowskim w taki sposób, by zapewnić względną stabilność działalności połowowej dla każdego państwa członkowskiego i w odniesieniu do każdego stada lub rodzaju rybołówstwa i zgodnie z celami wspólnej polityki rybołówstwa, określonymi w art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.
- (4) Na 41. dorocznej sesji w 2017 r. Generalna Komisja Rybołówstwa Morza Śródziemnego przyjęła zalecenie GFCM/41/2017/4 w sprawie wieloletniego planu zarządzania połowami turбота w podobszarze geograficznym 29 (Morze Czarne). W zaleceniu tym określono całkowite dopuszczalne połowu turбота na dwa lata (2018–2019) oraz tymczasowy przydział kwot. Środek ten należy wprowadzić do prawa Unii.
- (5) Uprawnienia do połowów należy ustalać na podstawie dostępnych opinii naukowych, biorąc pod uwagę aspekty biologiczne i społeczno-ekonomiczne i gwarantując sprawiedliwe traktowanie poszczególnych sektorów rybołówstwa, a także z uwzględnieniem opinii przedstawianych przez zainteresowane strony w trakcie konsultacji.
- (6) Zgodnie z opiniami naukowymi wydanymi przez STECF, aby zapewnić zrównoważenie stada szprota w Morzu Czarnym należy utrzymać obecny poziom śmiertelności połowowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- (7) Korzystanie z uprawnień do połowów określonych w niniejszym rozporządzeniu podlega rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009 ⁽¹⁾, a w szczególności przepisom art. 33 i 34 tego rozporządzenia, dotyczącym zapisu połowów oraz przekazywania danych dotyczących wyczerpania uprawnień do połowów. Należy zatem określić kody, które państwa członkowskie mają stosować przy przysyłaniu Komisji danych dotyczących wyładunków stad objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (8) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 847/96 ⁽²⁾ trzeba określić, do których stad mają zastosowanie środki, o których mowa we wspomnianym rozporządzeniu.
- (9) W odniesieniu do zachodniego stada turbota należy zastosować dalsze środki ochrony. Utrzymanie obowiązującego obecnie dwumiesięcznego okresu zamknięcia połowów od dnia 15 kwietnia do dnia 15 czerwca pozwoli w dalszym ciągu zapewniać ochronę stada w okresie tarłowym turbota. Zarządzanie nakładem połowowym oraz ograniczenie liczby dni połowowych do 180 rocznie będzie miało pozytywny wpływ na ochronę stada turbota.
- (10) Aby uniknąć zakłócenia działalności połowowej i zapewnić rybakom unijnym środki utrzymania, ważne jest umożliwienie rozpoczęcia przedmiotowych połowów na Morzu Czarnym w dniu 1 stycznia 2019 r. W związku z pilnym charakterem niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu.
- (11) Uprawnienia do połowów należy stosować w pełnej zgodności z mającym zastosowanie prawem Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustala się uprawnienia do połowów dla unijnych statków rybackich pływających pod banderą Bułgarii i Rumunii na 2019 r. w odniesieniu do następujących stad w Morzu Czarnym:

- a) szprot (*Sprattus sprattus*);
- b) turbot (*Psetta maxima*).

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do unijnych statków rybackich pływających pod banderą Bułgarii lub Rumunii, prowadzących działalność na Morzu Czarnym.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „Morze Czarne” oznacza podobszar geograficzny 29 zgodnie z definicją zawartą w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 ⁽³⁾;
- b) „statek rybacki” oznacza statek wyposażony do prowadzenia komercyjnej eksploatacji żywych zasobów morza;
- c) „unijny statek rybacki” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany w Unii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzające dodatkowe, ustalone z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami (Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) oraz zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego (Dz.U. L 347 z 30.12.2011, s. 44).

- d) „stado” oznacza żywy zasób morza występujący w danym obszarze zarządzania;
- e) „całkowity dopuszczalny połów” (TAC) oznacza wielkość połowów z każdego stada, którą można złowić w ciągu jednego roku;
- f) „unijna kwota autonomiczna” oznacza limit połowowy autonomicznie przydzielony unijnym statkom rybackim w obliczu braku uzgodnionych TAC;
- g) „kwota analityczna” oznacza unijną kwotę autonomiczną, w odniesieniu do której dostępna jest ocena analityczna;
- h) „ocena analityczna” oznacza ilościową ocenę tendencji zachodzących w obrębie określonego stada, opartą na danych dotyczących biologii i eksploatacji stada, których jakość w świetle analizy naukowej okazała się wystarczająca do wydania opinii naukowej dotyczącej przyszłych połowów.

ROZDZIAŁ II

UPRAWNIENIA DO POŁOWÓW

Artykuł 4

Przydział uprawnień do połowów

1. Unijną kwotę autonomiczną szprota, jej podział między poszczególne państwa członkowskie oraz – w stosownych przypadkach – warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane, określono w załączniku.
2. Wielkość TAC turbota, mającą zastosowanie w wodach Unii i w odniesieniu do unijnych statków rybackich, oraz podział tego TAC między poszczególne państwa członkowskie i – w stosownych przypadkach – warunki, które są funkcjonalnie z nim związane, określono w załączniku.

Artykuł 5

Przepisy szczególne dotyczące przydziałów

Określony w niniejszym rozporządzeniu przydział uprawnień do połowów poszczególnym państwom członkowskim pozostaje bez uszczerbku dla następujących działań:

- a) wymian dokonywanych na podstawie art. 16 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- b) odliczeń i ponownych przydziałów dokonywanych na podstawie art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- c) odliczeń dokonywanych na podstawie art. 105 i 107 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

Artykuł 6

Zarządzanie nakładem połowowym w odniesieniu do turbota

Unijne statki rybackie uprawnione do połowów turbota w Morzu Czarnym, niezależnie od ich całkowitej długości, prowadzą połowy przez maksymalnie 180 dni w roku.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 7

Przekazywanie danych

Przesyłając Komisji, zgodnie z art. 33 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009, dane odnoszące się do wyładunków ilości złowionych stad, państwa członkowskie stosują kody stad wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady

E. KÖSTINGER

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

W tabelach zawartych w niniejszym załączniku określono TAC i kwoty w tonach masy w relacji pełnej oraz, w stosownych przypadkach, warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane.

Gatunek: Szprot <i>Sprattus sprattus</i>		Obszar: wody Unii na Morzu Czarnym (SPR/F3742C)
Bułgaria	8 032,50	
Rumunia	3 442,50	
Unia	11 475	
TAC	Nie dotyczy/nieuzgodniony	Kwota analityczna Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

Gatunek: Turbot <i>Psetta maxima</i>		Obszar: wody Unii na Morzu Czarnym (TUR/F3742C)
Bułgaria	57	
Rumunia	57	
Unia	114 (*)	
TAC	644	Kwota analityczna Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

(*) Nie zezwala się na działalność połowową, w tym na przeladunek, zatrzymywanie na statku, wyładunek ani pierwszą sprzedaż w okresie od dnia 15 kwietnia do dnia 15 czerwca 2019 r.

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2018/2059

z dnia 29 listopada 2018 r.

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG, dotyczącego zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ („Porozumienie EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, załącznika IX do tego Porozumienia, w którym zawarto postanowienia dotyczące usług finansowych.
- (3) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 ⁽³⁾.
- (4) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ⁽⁴⁾.
- (5) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1675 ⁽⁵⁾.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG.
- (7) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu EOG powinno zatem opierać się na załączonych projektach decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w sprawie proponowanej zmiany załącznika IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG, opiera się na projektach decyzji Wspólnego Komitetu EOG załączonych do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1675 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 przez wskazanie państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki (Dz.U. L 254 z 20.9.2016, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 listopada 2018 r.

W imieniu Rady
M. SCHRAMBÖCK
Przewodnicząca

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG NR .../...
z dnia ...
zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 ⁽¹⁾.
- (2) Rozporządzenie (UE) 2015/847 uchyła rozporządzenie Komisji (WE) nr 1781/2006, które jest uwzględnione w Porozumieniu EOG i które w związku z tym należy uchylić w ramach Porozumienia EOG.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku IX do Porozumienia EOG wprowadza się następujące zmiany:

1. pkt 23ba (dyrektywa Komisji 2006/70/WE) otrzymuje brzmienie:

„**32015 R 0847**: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).

Do celów niniejszego Porozumienia przepisy rozporządzenia odczytuje się z uwzględnieniem następującego dostosowania:

Na zasadzie odstępstwa od art. 4 i 6, w odniesieniu do przekazów pieniężnych we frankach szwajcarskich w Liechtensteinie oraz z i do Liechtensteinu w ramach jego unii walutowej ze Szwajcarią, informacje wymagane na mocy art. 4 i 6 są gromadzone i udostępniane na żądanie dostawcy usług płatniczych odbiorcy w ciągu trzech dni roboczych, ale nie muszą być przekazywane niezwłocznie wraz z transferem środków, jak przewidziano w art. 4 i 6. Niniejsze odstępstwo ma zastosowanie w okresie przejściowym upływającym dnia 31 grudnia 2022 r.”.

2. Pkt 23d (rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady) zostaje skreślony.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia (UE) 2015/847 w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem [...], pod warunkiem otrzymania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*), lub z dniem wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... ⁽²⁾ [włączającej czwartą dyrektywę w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy (celex 32015L0849) do Porozumienia EOG], w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1.

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

⁽²⁾ Dz.U. L ...

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG

Przewodniczący

Sekretarze Wspólnego Komitetu EOG

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG NR .../...

z dnia ...

zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽¹⁾.
- (2) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1675 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 przez wskazanie państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki ⁽²⁾.
- (3) Dyrektywa (UE) 2015/849 uchyla dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽⁴⁾, które są uwzględnione w Porozumieniu EOG i które w związku z powyższym należy uchylić w ramach Porozumienia EOG.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku IX do Porozumienia EOG wprowadza się następujące zmiany:

1. Pkt 23b (dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady) otrzymuje brzmienie:

„**32015 L 0849:** dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

Do celów niniejszego Porozumienia przepisy tej dyrektywy odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

- a) art. 3 pkt 4 lit. d) otrzymuje brzmienie:

»nadużyć finansowych, co najmniej poważnych, mających wpływ na interesy finansowe Unii, zgodnie z definicją poniżej:

- (i) w odniesieniu do wydatków – jakiegokolwiek celowe działanie lub zaniechanie dotyczące:

- wykorzystania lub przedstawienia nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów celem sprzeniewierzenia lub bezprawnego zatrzymania środków z budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub budżetów zarządzanych przez Unię Europejską lub w jej imieniu,
- nieujawnienia informacji z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem,
- niewłaściwego wykorzystania takich środków finansowych – do celów innych niż te, na które pierwotnie zostały przyznane;

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

⁽²⁾ Dz.U. L 254 z 20.9.2016, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29.

(ii) w odniesieniu do przychodu, którego definicję przedstawiono w decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ jakiegokolwiek celowe działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedstawienia nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów celem bezprawnego zmniejszenia środków budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub budżetów zarządzanych przez Unię Europejską lub w jej imieniu,
- nieujawnienia informacji z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem,
- niewłaściwego wykorzystania korzyści uzyskanych zgodnie z prawem, z tym samym skutkiem.

Za poważne nadużycie finansowe jest uważane nadużycie finansowe obejmujące minimalną kwotę, której wartość nie przekracza 50 000 EUR.”;

2. Pkt 23ba (dyrektywa Komisji 2006/70/WE) otrzymuje brzmienie:

„**32016 R 1675:** rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1675 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 przez wskazanie państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki (Dz.U. L 254 z 20.9.2016, s. 1).”;

3. W pkt 31bc (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— **32015 L 0849:** dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”.

Artykuł 2

Teksty dyrektywy (UE) 2015/849 i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/1675 w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem [...] pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG

Przewodniczący

Sekretarze Wspólnego Komitetu EOG

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 7.10.2000, s. 42.

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

Oświadczenie państw EFTA**do decyzji nr [...] włączającej do Porozumienia EOG dyrektywę (UE) 2015/849**

Dyrektywa (UE) 2015/849 zawiera przepisy, w których znajdują się odesłania do aktów przyjętych na mocy tytułu V TFUE. Przypomina się, że uwzględnienie aktów zawierających takie przepisy do Porozumienia EOG nie narusza zasady, zgodnie z którą prawodawstwo Unii Europejskiej przyjęte na podstawie tytułu V TFUE nie jest objęte zakresem Porozumienia EOG.

Wspólna deklaracja Umawiających się Stron**do decyzji nr [...] włączającej do Porozumienia EOG dyrektywę (UE) 2015/849**

Umawiające się Strony uzgodniły włączenie poważnych nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej do wykazu przestępstw źródłowych powiązanych z praniem pieniędzy. Ze względów praktycznych czwarta dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy (dyrektywa (UE) 2015/849) została uwzględniona bez wzajemnego porozumienia w celu równoczesnej ochrony interesów finansowych państw EOG/EFTA. Niemniej jednak zasady wzajemności i jednolitości, określone w art. 1 Porozumienia EOG i o których mowa w jego motywie 4, nadal mają w pełni zastosowanie, również do wzajemnej ochrony przed działalnością przestępczą mającą wpływ na interesy finansowe Umawiających się Stron w rozumieniu [niniejszej decyzji].

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2018/2060**z dnia 20 grudnia 2018 r.****zmieniająca decyzję 2009/791/WE upoważniającą Niemcy do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE regulują prawo podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) nałożonego na dostarczane mu towary i świadczone na jego rzecz usługi wykorzystywane na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika. Niemcy upoważniono do wprowadzenia środka stanowiącego odstępstwo, mającego na celu wyłączenie z prawa do odliczenia VAT nałożonego na towary i usługi wykorzystywane w ponad 90 % do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub ogólnie do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa lub do działalności niebędącej działalnością gospodarczą.
- (2) Początkowo decyzją Rady 2000/186/WE ⁽²⁾ upoważniono Niemcy do wprowadzenia i stosowania szczególnych środków stanowiących odstępstwo od art. 6 i 17 dyrektywy Rady 77/388/EWG ⁽³⁾ do dnia 31 grudnia 2002 r. Decyzją Rady 2003/354/WE ⁽⁴⁾ upoważniono Niemcy do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 17 dyrektywy 77/388/EWG do dnia 30 czerwca 2004 r. Decyzją Rady 2004/817/WE ⁽⁵⁾ przedłużono to upoważnienie do dnia 31 grudnia 2009 r.
- (3) Decyzją Rady 2009/791/WE ⁽⁶⁾ upoważniono Niemcy do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE do dnia 31 grudnia 2012 r. Decyzją wykonawczą Rady 2012/705/UE ⁽⁷⁾ upoważniono Niemcy do stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a do dnia 31 grudnia 2015 r., a decyzją wykonawczą Rady (UE) 2015/2428 ⁽⁸⁾ do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (4) W piśmie, które wpłynęło do Komisji w dniu 10 września 2018 r., Niemcy wystąpiły z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w celu całkowitego wyłączenia z prawa do odliczenia VAT nałożonego na towary i usługi, które są wykorzystywane przez podatnika w ponad 90 % do jego użytku prywatnego lub do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa, w tym do działalności niebędącej działalnością gospodarczą. Do wniosku dołączono sprawozdanie dotyczące stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo, obejmujące przegląd stosowanego wskaźnika proporcji w odniesieniu do prawa do odliczenia VAT zgodnie z art. 2 decyzji 2009/791/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2000/186/WE z dnia 28 lutego 2000 r. upoważniająca Republikę Federalną Niemiec do zastosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 6 i 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 59 z 4.3.2000, s. 12).

⁽³⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2003/354/WE z dnia 13 maja 2003 r. upoważniająca Niemcy do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo od art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 47).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2004/817/WE z dnia 19 listopada 2004 r. upoważniająca Niemcy do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo od art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 357 z 2.12.2004, s. 33).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2009/791/WE z dnia 20 października 2009 r. upoważniająca Republikę Federalną Niemiec do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 283 z 30.10.2009, s. 55).

⁽⁷⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2012/705/UE z dnia 13 listopada 2012 r. zmieniająca decyzję 2009/791/WE i decyzję wykonawczą 2009/1013/UE upoważniające, odpowiednio, Niemcy i Austrię do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 319 z 16.11.2012, s. 8).

⁽⁸⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/2428 z dnia 10 grudnia 2015 r. zmieniająca decyzję 2009/791/WE i decyzję wykonawczą 2009/1013/UE upoważniające, odpowiednio, Niemcy i Austrię do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 334 z 22.12.2015, s. 12).

- (5) Zgodnie z art. 395 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE Komisja przekazała wniosek złożony przez Niemcy pozostałym państwom członkowskim pismami z dnia 14 września 2018 r. Pismem z dnia 17 września 2018 r. Komisja powiadomiła Niemcy, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
- (6) Zdaniem Niemiec szczególny środek okazał się bardzo skuteczny, jeśli chodzi o uproszczenie poboru VAT oraz zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania. Środek zmniejsza obciążenia administracyjne przedsiębiorstw i administracji podatkowych, ponieważ nie ma potrzeby monitorowania późniejszego wykorzystania towarów i usług, do których zastosowano wyłączenie z odliczenia w chwili ich nabycia. Należy zatem upoważnić Niemcy do dalszego stosowania szczególnego środka w kolejnym ograniczonym okresie do dnia 31 grudnia 2021 r.
- (7) W przypadku gdy Niemcy uznają za konieczne przedłużenie tego okresu po 2021 r., powinny do dnia 31 marca 2021 r. przedłożyć Komisji wniosek o przedłużenie wraz ze sprawozdaniem dotyczącym stosowania szczególnego środka obejmującym przegląd stosowanego wskaźnika proporcji.
- (8) Środek stanowiący odstępstwo nie wpłynie negatywnie na zasoby własne Unii z tytułu VAT.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2009/791/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 2 decyzji 2009/791/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Niniejsza decyzja wygasa w dniu 31 grudnia 2021 r.

Ewentualny wniosek o przedłużenie środka stanowiącego odstępstwo określonego w niniejszej decyzji przedkłada się Komisji do dnia 31 marca 2021 r.

Do takiego wniosku dołącza się sprawozdanie dotyczące stosowania tego środka, obejmujące przegląd stosowanego wskaźnika proporcji dotyczącego prawa do odliczenia VAT na podstawie niniejszej decyzji.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady
E. KÖSTINGER
Przewodnicząca

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2018/2061**z dnia 18 grudnia 2018 r.****przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (EUBAM Libya/2/2018)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji 2013/233/WPZiB w celu sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego nad misją EUBAM Libya Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu, do podejmowania stosownych decyzji, w tym w szczególności decyzji o mianowaniu szefa misji.
- (2) W dniu 30 sierpnia 2016 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2016/1634 ⁽²⁾ w sprawie mianowania Vincenza TAGLIAFERRIEGO szefem misji EUBAM Libya od dnia 1 września 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2017 r.
- (3) W dniu 17 lipca 2017 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2017/1342 ⁽³⁾ przedłużającą mandat misji EUBAM Libya na okres od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (4) W dniu 18 lipca 2017 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2017/1401 ⁽⁴⁾ w sprawie przedłużenia mandatu Vincenza TAGLIAFERRIEGO jako szefa misji EUBAM Libya na okres od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia 21 sierpnia 2018 r.
- (5) W dniu 20 marca 2018 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2018/558 ⁽⁵⁾ w sprawie przedłużenia mandatu Vincenza TAGLIAFERRIEGO jako szefa misji EUBAM Libya na okres od dnia 22 sierpnia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (6) W dniu 17 grudnia 2018 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2018/2009 ⁽⁶⁾ w sprawie przedłużenia mandatu misji EUBAM Libya na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.
- (7) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Vincenza TAGLIAFERRIEGO jako szefa misji EUBAM Libya na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Mandat Vincenza TAGLIAFERRIEGO jako szefa misji EUBAM Libya zostaje niniejszym przedłużony do dnia 31 grudnia 2019 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 138 z 24.5.2013, s. 15.⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/1634 z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie mianowania szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (EUBAM Libya/1/2016) (Dz.U. L 243 z 10.9.2016, s. 10).⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/1342 z dnia 17 lipca 2017 r. zmieniająca decyzję 2013/233/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii oraz przedłużająca okres obowiązywania tej decyzji (EUBAM Libya) (Dz.U. L 185 z 18.7.2017, s. 60).⁽⁴⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2017/1401 z dnia 18 lipca 2017 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (EUBAM Libya/1/2017) (Dz.U. L 199 z 29.7.2017, s. 13).⁽⁵⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2018/558 z dnia 20 marca 2018 r. w sprawie przedłużenia mandatu szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (EUBAM Libya/1/2018) (Dz.U. L 93 z 11.4.2018, s. 3).⁽⁶⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/2009 z dnia 17 grudnia 2018 r. zmieniająca i przedłużająca decyzję 2013/233/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (Dz.U. L 322 z 18.12.2018, s. 25).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2018 r.

W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa

S. FROM-EMMESBERGER

Przewodnicząca

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2018/2062**z dnia 18 grudnia 2018 r.****przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) (EUCAP Somalia/1/2018)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2012/389/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie art. 9 ust. 1 decyzji 2012/389/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony – zgodnie z art. 38 Traktatu – do podejmowania stosownych decyzji w celu sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego nad misją Unii Europejskiej dotyczącą budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR), w tym decyzji o mianowaniu szefa misji.
- (2) W dniu 12 grudnia 2016 r. decyzją Rady (WPZiB) 2016/2240 ⁽²⁾ przedłużono mandat misji EUCAP NESTOR do dnia 31 grudnia 2018 r. i zmieniono jej nazwę na „EUCAP Somalia”. W decyzji Rady zmieniono określenie „misja dotycząca budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR)” na określenie „misja dotycząca budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia)”.
- (3) W dniu 10 grudnia 2018 r. decyzją Rady (WPZiB) 2018/1942 ⁽³⁾ przedłużono mandat misji EUCAP Somalia do dnia 31 grudnia 2020 r.
- (4) W dniu 26 lipca 2016 r. KPiB przyjął decyzję EUCAP NESTOR/1/2016 ⁽⁴⁾ w sprawie mianowania Marii-Cristiny STEPANESCU szefem misji EUCAP NESTOR od dnia 1 września 2016 r. do dnia 12 grudnia 2016 r.
- (5) W dniu 10 stycznia 2017 r. KPiB przyjął decyzję EUCAP Somalia/1/2017 ⁽⁵⁾ przedłużającą mandat Marii-Cristiny STEPANESCU jako szefa misji EUCAP Somalia na okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia 12 grudnia 2017 r.
- (6) W dniu 31 października 2017 r. KPiB przyjął decyzję EUCAP Somalia/2/2017 ⁽⁶⁾ przedłużającą mandat Marii-Cristiny STEPANESCU jako szefa misji EUCAP Somalia na okres od dnia 13 grudnia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (7) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Marii-Cristiny STEPANESCU jako szefa misji EUCAP Somalia na okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Mandat Marii-Cristiny STEPANESCU jako szefa misji EUCAP Somalia zostaje niniejszym przedłużony do dnia 31 sierpnia 2019 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 17.7.2012, s. 40.⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/2240 z dnia 12 grudnia 2016 r. zmieniająca decyzję 2012/389/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR) (Dz.U. L 337 z 13.12.2016, s. 18).⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/1942 z dnia 10 grudnia 2018 r. w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania i zmiany decyzji 2012/389/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) (Dz.U. L 314 z 11.12.2018, s. 56).⁽⁴⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/1633 z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie mianowania szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie dotyczącej budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR) (EUCAP NESTOR/1/2016) (Dz.U. L 243 z 10.9.2016, s. 8).⁽⁵⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2017/114 z dnia 10 stycznia 2017 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia/1/2017) (Dz.U. L 18 z 24.1.2017, s. 49).⁽⁶⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2017/2059 z dnia 31 października 2017 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) (EUCAP Somalia/2/2017) (Dz.U. L 294 z 11.11.2017, s. 40).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2018 r.

W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa
S. FROM-EMMESBERGER
Przewodnicząca

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2018/2063**z dnia 18 grudnia 2018 r.****przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (EUCAP Sahel Mali/2/2018)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2014/219/WPZiB z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 2014/219/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (zwany dalej „KPiB”) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu, do podejmowania stosownych decyzji, aby sprawować kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad misją EUCAP Sahel Mali, w tym również decyzji o mianowaniu szefa misji.
- (2) W dniu 9 stycznia 2018 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2018/57 ⁽²⁾ w sprawie mianowania Philippe’a RIO szefem misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 15 stycznia 2018 r. do dnia 14 stycznia 2019 r.
- (3) W dniu 17 grudnia 2018 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2018/2008 ⁽³⁾ przedłużającą mandat misji EUCAP Sahel Mali do dnia 28 lutego 2019 r.
- (4) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Philippe’a RIO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 15 stycznia 2019 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się mandat Philippe’a RIO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 15 stycznia 2019 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja wygasa w dniu 28 lutego 2019 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2018 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa**S. FROM-EMMESBERGER**Przewodnicząca*⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 16.4.2014, s. 21.⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2018/57 z dnia 9 stycznia 2018 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (EUCAP Sahel Mali/1/2018) (Dz.U. L 10 z 13.1.2018, s. 14).⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/2008 z dnia 17 grudnia 2018 r. zmieniająca i przedłużająca decyzję 2014/219/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (Dz.U. L 322 z 18.12.2018, s. 24).

**DECYZJA EUROPEJSKIEGO URZĘDU NADZORU GIEŁD I PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH (UE)
2018/2064****z dnia 14 grudnia 2018 r.****w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania tymczasowego zakazu wprowadzania do obrotu,
dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym**

RADA ORGANÓW NADZORU EUROPEJSKIEGO URZĘDU NADZORU GIEŁD I PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 5, art. 43 ust. 2 i art. 44 ust. 1,uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012⁽²⁾, w szczególności jego art. 40,uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/567 z dnia 18 maja 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do definicji, przejrzystości, kompresji portfela i środków nadzorczych w zakresie interwencji produktowej i pozycji⁽³⁾, w szczególności jego art. 19,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji (UE) 2018/795⁽⁴⁾ Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) zakazał wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym ze skutkiem od dnia 2 lipca 2018 r. na okres trzech miesięcy.
- (2) Zgodnie z art. 40 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 ESMA jest zobowiązany do dokonywania przeglądu tymczasowych działań w zakresie interwencji produktowej w odpowiednich odstępach czasu, nie rzadziej niż co trzy miesiące.
- (3) Na mocy decyzji (UE) 2018/1466⁽⁵⁾ ESMA przedłużył i zmienił tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym ze skutkiem od dnia 2 października 2018 r. na okres trzech miesięcy.
- (4) ESMA dokonał kolejnego przeglądu zakazu dotyczącego opcji binarnych na podstawie m.in. badania przeprowadzonego wśród właściwych organów krajowych⁽⁶⁾ na temat praktycznego stosowania i wpływu działań w zakresie interwencji produktowej, a także na podstawie dodatkowych informacji udzielonych przez właściwe organy krajowe i zainteresowane strony.
- (5) Właściwe organy krajowe odnotowały jedynie nieliczne przykłady nieprzestrzegania warunków interwencji produktowej wprowadzonych przez ESMA. Ponadto firmom wprowadzającym do obrotu, prowadzącym dystrybucję lub sprzedaż opcji binarnych nie wydano nowych pozwoleń od momentu ogłoszenia w dniu 27 marca 2018 r. uzgodnionych działań.
- (6) Właściwe organy krajowe odnotowały nieznaczny wzrost liczby klientów traktowanych jak klientów profesjonalnych na ich wniosek. Liczba klientów traktowanych jak profesjonalnych na ich wniosek jest jednak stosunkowo niewielka w porównaniu z poprzednią liczbą klientów detalicznych obsługiwanych przez dostawców opcji binarnych. ESMA jest świadomy fakt, iż niektóre firmy z państw trzecich nawiązują kontakty z klientami unijnymi. Jednakże bez pozwolenia lub rejestracji w Unii firmy te mogą świadczyć usługi na rzecz klientów

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.⁽²⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84.⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2017, s. 90.⁽⁴⁾ Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (UE) 2018/795 z dnia 22 maja 2018 r. o tymczasowym zakazie wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym w Unii, zgodnie z art. 40 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 (Dz.U. L 136 z 1.6.2018, s. 31).⁽⁵⁾ Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (UE) 2018/1466 z dnia 21 września 2018 r. w sprawie przedłużenia okresu obowiązywania oraz zmiany tymczasowego zakazu określonego w decyzji (UE) 2018/795 dotyczącego wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym (Dz.U. L 245 z 1.10.2018, s. 17).⁽⁶⁾ Odpowiedzi udzieliły 24 właściwe organy krajowe: Austriacki Urząd Nadzoru Finansowego (AT – FMA), Cypryjska Komisja Papierów Wartościowych i Giełd (CY – CySEC), Narodowy Bank Czeski (CZ – CNB), Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (DE – BaFin), Finanstilsynet (DK – Finanstilsynet), Komisja ds. Rynków Kapitałowych Grecji (EL – HCMC), Comisión Nacional del Mercado de Valores (ES – CNMV), Fiński Urząd Nadzoru Finansowego (FI – FSA), Autorité des Marchés Financiers (FR – AMF), Magyar Nemzeti Bank (HU – MNB), Centralny Bank Irlandii (IE – CBI), Islandzki Urząd Nadzoru Finansowego (IS – FME), Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (IT – Consob), Commission de Surveillance du Secteur Financier (LU – CSSF), Maltański Urząd Regulacji Rynków Finansowych (MT – MFSA), Autoriteit Financiële Markten (NL – AFM), Finanstilsynet (NO – Finanstilsynet), Komisja Nadzoru Finansowego (PL – KNF), Comissão do Mercado de Valores Mobiliários (PT – CMVM), Rumuński Urząd Nadzoru Finansowego (RO – FSA), Finansinspektionen (SE – Finansinspektionen), Agencija za trg vrednostnih papirjev (SI – ATPV), Narodowy Bank Słowacki (SK – NBS), Financial Conduct Authority (UK – FCA).

mających siedzibę lub zlokalizowanych w Unii wyłącznie z własnej inicjatywy klienta. Ponadto ESMA zdaje sobie sprawę, że firmy zaczynają oferować inne spekulacyjne produkty inwestycyjne. ESMA będzie nadal monitorować ofertę tych innych produktów, aby stwierdzić, czy stosowne jest wprowadzenie innych działań unijnych.

- (7) Od dnia przyjęcia decyzji (UE) 2018/795 ESMA nie uzyskał dowodów zaprzeczających istnieniu istotnych obaw związanych z ochroną inwestorów, które to obawy wskazano w decyzji (UE) 2018/795 lub decyzji (UE) 2018/1466 (dalej: „wspomniane decyzje”). W związku z tym ESMA stwierdził, że istotne obawy związane z ochroną inwestorów wskazane we wspomnianych decyzjach będą istniały nadal, jeżeli okres obowiązywania tymczasowego zakazu wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym nie zostanie przedłużony.
- (8) Co więcej, dotychczasowe wymogi regulacyjne obowiązujące na mocy prawa unijnego nie uległy zmianie i nadal nie chronią przed zagrożeniem stwierdzonym przez ESMA. Ponadto właściwe organy krajowe nie podjęły działań w celu zaradzenia temu zagrożeniu, a działania, które podjęto, nie rozwiązują tej kwestii w wystarczający sposób. W szczególności od dnia przyjęcia decyzji (UE) 2018/795 żaden właściwy organ krajowy nie podjął własnych krajowych działań w zakresie interwencji produktowej na mocy art. 42 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 ⁽¹⁾.
- (9) Przedłużenie okresu obowiązywania zakazu nie ma szkodliwego wpływu na efektywność rynków finansowych ani na inwestorów, którzy byłby niewspółmierni do korzyści płynących z tego działania ani nie stwarza ryzyka arbitrażu regulacyjnego z tych samych powodów, które są wymienione we wspomnianych decyzjach.
- (10) ESMA jest zdania, że jeżeli okres obowiązywania tymczasowego zakazu nie zostanie przedłużony, istnieje prawdopodobieństwo, że opcje binarne będą ponownie oferowane klientom detalicznym oraz że na rynek powrócą te same lub podobne produkty, które spowodowały poważne szkody dla konsumentów wskazane we wspomnianych decyzjach.
- (11) Z powyższych względów, jak również z powodów wymienionych we wspomnianych decyzjach, ESMA podjął decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania zakazu na takich samych warunkach jak te wymienione w decyzji (UE) 2018/1466 na okres kolejnych trzech miesięcy w celu uwzględnienia istotnych obaw związanych z ochroną inwestorów.
- (12) Jako że proponowane środki mogą w ograniczonym zakresie odnosić się do instrumentów pochodnych opartych na towarach rolnych, ESMA skonsultował się z organami publicznymi właściwymi dla nadzoru, administracji i regulacji rynków fizycznych produktów rolnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾. Żaden z tych organów nie zgłosił zastrzeżeń wobec proponowanego przedłużenia okresu obowiązywania środków.
- (13) ESMA powiadomił właściwe organy krajowe o przedłużeniu okresu obowiązywania decyzji.

PODJĄŁ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Tymczasowy zakaz dotyczący opcji binarnych w odniesieniu do klientów detalicznych

1. Zabrania się wprowadzania do obrotu, dystrybucji lub sprzedaży opcji binarnych klientom detalicznym.
2. Na potrzeby ust. 1, niezależnie od tego, czy jest przedmiotem obrotu w systemie obrotu, opcja binarna jest instrumentem pochodnym spełniającym następujące warunki:
 - a) musi być rozliczana w gotówce lub może być rozliczana w gotówce zgodnie z życzeniem jednej ze stron, z wyjątkiem przypadku niewykonania zobowiązania lub w innych przypadkach skutkujących rozwiązaniem umowy;
 - b) przewiduje jedynie płatność po zamknięciu lub wygaśnięciu;
 - c) wypłata jest ograniczona do:
 - (i) z góry określonej, stałej kwoty lub kwoty równej zero, jeśli instrument bazowy spełnia jeden lub więcej z góry określonych warunków; i
 - (ii) z góry określonej, stałej kwoty lub kwoty równej zero, jeśli instrument bazowy nie spełnia jednego lub kilku z góry określonych warunków.

⁽¹⁾ W dniu 4 czerwca 2018 r. właściwy organ państwa EOG EFTA, NO-Finanstilsynet, uchwalił krajowe działania w zakresie interwencji produktowej, które mają takie same warunki i terminy obowiązywania jak działania ESMA. Ponadto w dniu 5 lipca 2018 r. Islandzki Urząd Nadzoru Finansowego ogłosił, iż uznaje wprowadzanie do obrotu, dystrybucję lub sprzedaż opcji binarnych za sprzeczne z właściwymi i prawidłowymi procedurami i praktykami biznesowymi w obrocie papierami wartościowymi zgodnie ze swoim prawem krajowym (art. 5 ustawy nr 108/2007 o transakcjach w zakresie papierów wartościowych). Ponadto od dnia 6 lipca 2018 r. w Rumunii obowiązuje ustawa krajowa zawierająca zapisy podobne do warunków działań ESMA.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

3. Zakaz, o którym mowa w pkt 1, nie odnosi się do:
- a) opcji binarnej, w przypadku której niższa z dwóch z góry określonych stałych kwot jest przynajmniej równa całkowitej kwocie płatności dokonanej przez klienta detalicznego za opcję binarną, włączając prowizję, opłaty transakcyjne i inne koszty powiązane;
 - b) opcji binarnej spełniającej następujące warunki:
 - (i) termin trwający od emisji do wymagalności wynosi co najmniej 90 dni kalendarzowych;
 - (ii) sporządzono i zatwierdzono prospekt emisyjny zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, który jest publicznie dostępny; oraz
 - (iii) opcja binarna nie naraża dostawcy na ryzyko rynkowe w jej terminie, a dostawca ani żaden podmiot z jego grupy nie czerpie zysków ani nie ponosi strat z tytułu opcji binarnej, innych niż wcześniej ujawnione prowizje, opłaty transakcyjne lub inne koszty powiązane.

Artykuł 2

Zakaz uczestnictwa w działaniach służących obchodzeniu przepisów

Zakazuje się świadomego i celowego uczestnictwa w działaniach, których celem lub skutkiem jest ominięcie wymogów wskazanych w art. 1, w tym działaniach w charakterze podwykonawcy dostawcy opcji binarnych.

Artykuł 3

Wejście w życie i stosowanie

- 1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- 2. Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 2 stycznia 2019 r. przez okres 3 miesięcy.

Sporządzono w Paryżu dnia 14 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady Organów Nadzoru
Steven MAIJOOR
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64).

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

**DECYZJA NR 1/2018 WSPÓLNEGO KOMITETU DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO UNIA
EUROPEJSKA/SZWAJCARIA USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ
EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ W SPRAWIE TRANSPORTU LOTNICZEGO**

z dnia 12 grudnia 2018 r.

**zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie transportu lotniczego [2018/2065]**

KOMITET DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO UNIA EUROPEJSKA/SZWAJCARIA,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego,
zwaną dalej „Umową”, w szczególności jej art. 23 ust. 4,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Z dniem 1 lutego 2019 r. załącznikiem do niniejszej decyzji zastępuje się załącznik do Umowy.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2018 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu

Filip CORNELIS

Przewodniczący Delegacji Unii Europejskiej

Christian HEGNER

Przewodniczący Delegacji Szwajcarii

ZAŁĄCZNIK

Do celów niniejszej Umowy:

- na mocy Traktatu z Lizbony, który wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r., Unia Europejska zastępuje Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym;
- wszędzie tam, gdzie w aktach prawnych wymienionych w niniejszym załączniku znajdują się odniesienia do państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, zastąpionej Unią Europejską, lub wymóg nawiązania do nich, odniesienia te rozumiane są do celów Umowy jako mające zastosowanie jednakowo do Szwajcarii lub do wymogu nawiązania do Szwajcarii;
- odniesienia do rozporządzeń Rady (EWG) nr 2407/92 i (EWG) nr 2408/92 dokonane w art. 4, 15, 18, 27 i 35 Umowy należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008;
- bez uszczerbku dla postanowień art. 15 niniejszej Umowy, termin „wspólnotowy przewoźnik lotniczy”, stosowany w podanych poniżej dyrektywach i rozporządzeniach wspólnotowych, oznacza również przewoźnika lotniczego, który uzyskał koncesję i którego główne miejsce prowadzenia działalności oraz siedziba statutowa, jeżeli takowa istnieje, znajduje się w Szwajcarii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008. Wszelkie odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 2407/92 należy rozumieć jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1008/2008;
- każde zawarte w poniższych aktach prawnych odesłanie do art. 81 i 82 Traktatu lub do art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy rozumieć jako odesłanie do art. 8 i 9 niniejszej Umowy.

1. Liberalizacja lotnictwa i inne przepisy dotyczące lotnictwa cywilnego

nr 1008/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 3).

nr 2000/79

Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 2000 r. dotycząca Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA), Dz.U. L 302 z 1.12.2000, s. 57.

nr 93/104

Dyrektywa Rady z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307 z 13.12.1993, s. 18) zmieniona:

- dyrektywą 2000/34/WE, Dz.U. L 195 z 1.8.2000, s. 41.

nr 437/2003

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty, Dz.U. L 66 z 11.3.2003, s. 1.

nr 1358/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 lipca 2003 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 437/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty oraz zmieniające jego załączniki I i II, Dz.U. L 194 z 1.8.2003, s. 9, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 158/2007, Dz.U. L 49 z 17.2.2007, s. 9).

nr 785/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie ubezpieczenia w odniesieniu do przewoźników lotniczych i operatorów statków powietrznych, Dz.U. L 138 z 30.4.2004, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 285/2010, Dz.U. L 87 z 7.4.2010, s. 19.

nr 95/93

Rozporządzenie Rady z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty, Dz.U. L 14 z 22.1.1993, s. 1 (art. 1–12), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 793/2004, Dz.U. L 138 z 30.4.2004, s. 50.

nr 2009/12

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych, Dz.U. L 70 z 14.3.2009, s. 11.

nr 96/67

Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty, Dz.U. L 272 z 25.10.1996, s. 36.

(art. 1–9, 11–23 i 25)

nr 80/2009

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89, Dz.U. L 35 z 4.2.2009, s. 47.

2. Przepisy dotyczące konkurencji

nr 1/2003

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu, Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1 (art. 1–13, 15–45)

(W zakresie, w jakim to rozporządzenie jest istotne dla stosowania niniejszej Umowy. Dodanie tego rozporządzenia nie narusza podziału zadań według niniejszej Umowy)

nr 773/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE, Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006, Dz.U. L 362 z 20.12.2006, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 622/2008, Dz.U. L 171 z 1.7.2008, s. 3.

nr 139/2004

Rozporządzenie Rady z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw), Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

(art. 1–18, art. 19 ust. 1–2 i art. 20–23)

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, w stosunkach między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią stosuje się, co następuje:

- (1) W przypadku koncentracji określonej w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 tego rozporządzenia i która może być rozpatrzona w ramach krajowego prawa konkurencji przynajmniej trzech państw członkowskich WE i Konfederacji Szwajcarskiej, osoby lub przedsiębiorstwa określone w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia mogą, przed zawiadomieniem właściwych organów, poinformować Komisję Europejską w drodze uzasadnionego wniosku, że koncentracja powinna zostać zbadana przez Komisję.
- (2) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje Konfederacji Szwajcarskiej wszystkie wnioski złożone zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zgodnie z poprzednim ustępem.

- (3) Jeżeli Konfederacja Szwajcarska wyraziła sprzeciw co do wniosku o przekazanie sprawy, właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji zachowują swoją kompetencję w sprawie i nie zostaje ona przekazana przez Konfederację Szwajcarską zgodnie z niniejszym ustępem.

W odniesieniu do terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw:

- (1) Komisja Europejska bezzwłocznie przekazuje właściwym szwajcarskim organom ochrony konkurencji wszystkie odnośne dokumenty zgodnie z art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2.
- (2) Bieg terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, rozpoczyna się w odniesieniu do Konfederacji Szwajcarskiej wraz z otrzymaniem odnośnych dokumentów przez właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji.

nr 802/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. L 133 z 30.4.2004, s. 1 (art. 1–24), zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1792/2006, Dz.U. L 362 z 20.12.2006, s. 3,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1033/2008, Dz.U. L 279 z 22.10.2008, s. 3,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1269/2013, Dz.U. L 336 z 14.12.2013, s. 1.

nr 2006/111

Dyrektywa Komisji z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw, Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17.

nr 487/2009

Rozporządzenie Rady z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze transportu lotniczego, Dz.U. L 148 z 11.6.2009, s. 1.

3. Bezpieczeństwo lotnicze

nr 216/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE, Dz.U. L 79 z 19.2.2008, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 690/2009, Dz.U. L 199 z 31.7.2009, s. 6,
- rozporządzeniem (WE) nr 1108/2009, Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 51,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 6/2013, Dz.U. L 4 z 9.1.2013, s. 34,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/4, Dz.U. L 3 z 6.1.2016, s. 1.

Agencja korzysta z uprawnień nadanych jej na mocy przepisów rozporządzenia również w Szwajcarii.

Komisja korzysta również w Szwajcarii z nadanych jej uprawnień w zakresie decyzji podejmowanych na podstawie art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 5 i 7, art. 24 ust. 5, art. 25 ust. 1, art. 38 ust. 3 lit. i), art. 39 ust. 1, art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 3 i 5, art. 42 ust. 4, art. 54 ust. 1 i art. 61 ust. 3.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego przewidzianego w tiret drugim załącznika do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 65 rozporządzenia lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako mających zastosowanie do Szwajcarii.

Żadnego z przepisów rozporządzenia nie interpretuje się jako upoważniającego EASA do działania w imieniu Szwajcarii w ramach umów międzynarodowych w celach innych niż wsparcie Szwajcarii w wypełnianiu jej zobowiązań nałożonych takimi umowami.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) w ust. 1 po słowie „Wspólnotą” dodaje się słowa „lub Szwajcarią”;
- (ii) w ust. 2 lit. a) po słowie „Wspólnotę” dodaje się słowa „lub Szwajcarię”;
- (iii) w ust. 2 uchyla się lit. b) i c);
- (iv) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Prowadząc rokowania z państwem trzecim w celu zawarcia umowy, zgodnie z którą państwo członkowskie lub Agencja będą mogły wystawiać certyfikaty na podstawie certyfikatów wystawionych przez władze lotnicze danego państwa trzeciego, Wspólnota podejmuje każdorazowo starania w celu uzyskania dla Szwajcarii oferty zawarcia podobnej umowy z danym państwem trzecim. Z kolei Szwajcaria podejmuje starania w celu zawarcia z krajami trzecimi umów odpowiadających umowom zawartym przez Wspólnotę.”;

b) w art. 29 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Na zasadzie odstępstwa od art. 12 ust. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, obywatele Szwajcarii korzystający z pełni praw obywatelskich mogą zostać zatrudnieni przez Dyrektora Zarządzającego Agencji.”;

c) w art. 30 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Szwajcaria stosuje w odniesieniu do Agencji Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiący załącznik A do niniejszego załącznika, zgodnie z dodatkiem do załącznika A.”;

d) w art. 37 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Szwajcaria w pełni uczestniczy w zarządzie i ma w nim te same prawa i obowiązki co państwa członkowskie Unii Europejskiej, poza prawem głosu.”;

e) w art. 59 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„12. Szwajcaria wnosi wkład finansowy, o którym mowa w ust. 1 lit. b), według poniższego wzoru:

$$S (0,2/100) + S [1 - (a + b) 0,2/100] c/C$$

gdzie:

S = część budżetu Agencji niepokryta z opłat i należności wymienionych w ust. 1 lit. c) i d),

a = liczba państw stowarzyszonych,

b = liczba państw członkowskich UE,

c = wkład Szwajcarii do budżetu ICAO,

C = łączny wkład państw członkowskich UE i państw stowarzyszonych do budżetu ICAO.”;

f) w art. 61 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Postanowienia dotyczące finansowej kontroli sprawowanej przez Wspólnotę w Szwajcarii w odniesieniu do uczestników działań Agencji są przedstawione w załączniku B do niniejszego załącznika.”;

g) do załącznika II do rozporządzenia włącza się następujące statki powietrzne jako produkty objęte zakresem art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1702/2003 z dnia 24 września 2003 r. ustanawiającego zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących⁽¹⁾:

A/c - [HB-IMY, HB-IWY] – typ Gulfstream G-IV

A/c - [HB-IMJ, HB-IVZ, HB-JES] – typ Gulfstream G-V

A/c - [HB-ZDF] – typ MD900.

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, s. 6.

nr 1178/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 311 z 25.11.2011, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 290/2012, Dz.U. L 100 z 5.4.2012, s. 1,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 70/2014, Dz.U. L 23 z 28.1.2014, s. 25,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 245/2014, Dz.U. L 74 z 14.3.2014, s. 33,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/445, Dz.U. L 74 z 18.3.2015, s. 1,
- rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/539, Dz.U. L 91 z 7.4.2016, s. 1.

nr 3922/91

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego, Dz.U. L 373 z 31.12.1991, s. 4 (art. 1–3, art. 4 ust. 2, art. 5–11 i 13), zmienione:

- rozporządzeniem (WE) nr 1899/2006, Dz.U. L 377 z 27.12.2006, s. 1,
- rozporządzeniem (WE) nr 1900/2006, Dz.U. L 377 z 27.12.2006, s. 176,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 8/2008, Dz.U. L 10 z 12.1.2008, s. 1,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 859/2008, Dz.U. L 254 z 20.9.2008, s. 1.

nr 996/2010

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE, Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 35, zmienione:

- rozporządzeniem (UE) nr 376/2014, Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 18.

nr 104/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające zasady w sprawie organizacji i składu komisji odwoławczej Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego, Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 20.

nr 2111/2005

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE, Dz.U. L 344 z 27.12.2005, s. 15.

nr 473/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 84 z 23.3.2006, s. 8.

nr 474/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy wykaz przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 84 z 23.3.2006, s. 14, ostatnio zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/871, Dz.U. L 152 z 15.6.2018, s. 5).

nr 1332/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 grudnia 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi korzystania z przestrzeni powietrznej i procedury operacyjne w celu zapobiegania kolizjom w powietrzu, Dz.U. L 336 z 20.12.2011, s. 20, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/583, Dz.U. L 101 z 16.4.2016, s. 7.

nr 646/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 16 lipca 2012 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące grzywn i okresowych kar pieniężnych nakładanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 187 z 17.7.2012, s. 29.

nr 748/2012

Rozporządzenie Komisji z dnia 3 sierpnia 2012 r. ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących, Dz.U. L 224 z 21.8.2012, s. 1, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 7/2013, Dz.U. L 4 z 9.1.2013, s. 36,

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 69/2014, Dz.U. L 23 z 28.1.2014, s. 12,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1039, Dz.U. L 167 z 1.7.2015, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/5, Dz.U. L 3 z 6.1.2016, s. 3.

nr 965/2012

Rozporządzenie Komisji z dnia 5 października 2012 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 296 z 25.10.2012, s. 1, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 800/2013, Dz.U. L 227 z 24.8.2013, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 71/2014, Dz.U. L 23 z 28.1.2014, s. 27,

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 83/2014, Dz.U. L 28 z 31.1.2014, s. 17,

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 379/2014, Dz.U. L 123 z 24.4.2014, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/140, Dz.U. L 24 z 30.1.2015, s. 5,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1329, Dz.U. L 206 z 1.8.2015, s. 21,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/640, Dz.U. L 106 z 24.4.2015, s. 18,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/2338, Dz.U. L 330 z 16.12.2015, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/1199, Dz.U. L 198 z 23.7.2016, s. 13,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/363, Dz.U. L 55 z 2.3.2017, s. 1,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/394, Dz.U. L 71 z 14.3.2018, s. 1.

nr 2012/780

Decyzja Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie praw dostępu do europejskiego centralnego archiwum zaleceń dotyczących bezpieczeństwa oraz odpowiedzi otrzymanych w związku z tymi zaleceniami, ustanowionego na podstawie art. 18 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylającą dyrektywę 94/56/WE, Dz.U. L 342 z 14.12.2012, s. 46.

nr 628/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie metod pracy stosowanych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego przy prowadzeniu inspekcji standaryzacyjnych i monitorowaniu stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 oraz uchylającą rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006, Dz.U. L 179 z 29.6.2013, s. 46.

nr 139/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 12 lutego 2014 r. ustanawiające wymagania oraz procedury administracyjne dotyczące lotnisk zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 44 z 14.2.2014, s. 1, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/161, Dz.U. L 27 z 1.2.2017, s. 99,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/401, Dz.U. L 72 z 15.3.2018, s. 17

nr 319/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 593/2007, Dz.U. L 93 z 28.3.2014, s. 58.

nr 376/2014

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zgłaszania i analizy zdarzeń w lotnictwie cywilnym oraz podejmowanych w związku z nimi działań następnych, zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 oraz uchylenia dyrektywy 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzeń Komisji (WE) nr 1321/2007 i (WE) nr 1330/2007, Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 18.

nr 452/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 29 kwietnia 2014 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne dotyczące operacji lotniczych wykonywanych przez operatorów z państw trzecich zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 133 z 6.5.2014, s. 12, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/1158, Dz.U. L 192 z 16.7.2016, s. 21.

nr 1321/2014

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie ciągłej zdatości do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zatwierdzeń udzielanych organizacjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania, Dz.U. L 362 z 17.12.2014, s. 1, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1088, Dz.U. L 176 z 7.7.2015, s. 4,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1536, Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 16,

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/334, Dz.U. L 50 z 28.2.2017, s. 13.

nr 2015/340

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 lutego 2015 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne dotyczące licencji i certyfikatów kontrolerów ruchu lotniczego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 923/2012 i uchylające rozporządzenie Komisji (UE) nr 805/2011, Dz.U. L 63 z 6.3.2015, s. 1.

nr 2015/640

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie dodatkowych specyfikacji zdatości do lotu dla danego rodzaju operacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 965/2012, Dz.U. L 106 z 24.4.2015, s. 18, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) 2018/394, Dz.U. L 71 z 14.3.2018, s. 1.

nr 2015/1018

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 29 czerwca 2015 r. ustanawiające wykaz klasyfikujący zdarzenia w lotnictwie cywilnym, które muszą być zgłaszane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 376/2014, Dz.U. L 163 z 30.6.2015, s. 1.

nr 2016/2357

Decyzja Komisji z dnia 19 grudnia 2016 r. w odniesieniu do braku rzeczywistej zgodności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 i jego przepisami wykonawczymi w odniesieniu do certyfikatów wydawanych przez Hellenic Aviation Training Academy (Grecką Akademię Szkoleń Lotniczych HATA) oraz licencji określonych w części 66 wydawanych na ich podstawie, Dz.U. L 348 z 21.12.2016, s. 72.

nr 2018/395

Rozporządzenie Komisji z dnia 13 marca 2018 r. ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące eksploatacji balonów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008, Dz.U. L 71 z 14.3.2018, s. 10.

4. Ochrona lotnictwa

nr 300/2008

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002, Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72.

nr 272/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 2 kwietnia 2009 r. uzupełniające wspólne podstawowe normy ochrony lotnictwa cywilnego określone w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 300/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 91 z 3.4.2009, s. 7, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 297/2010, Dz.U. L 90 z 10.4.2010, s. 1,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 720/2011, Dz.U. L 193 z 23.7.2011, s. 19,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1141/2011, Dz.U. L 293 z 11.11.2011, s. 22,
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 245/2013, Dz.U. L 77 z 20.3.2013, s. 5.

nr 1254/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 18 grudnia 2009 r. ustanawiające kryteria pozwalające państwom członkowskim na odstępstwo od wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego i przyjęcie alternatywnych środków w zakresie ochrony, Dz.U. L 338 z 19.12.2009, s. 17, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/2096, Dz.U. L 326 z 1.12.2016, s. 7.

nr 18/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 8 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 w zakresie specyfikacji dla krajowych programów kontroli jakości w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego, Dz.U. L 7 z 12.1.2010, s. 3.

nr 72/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające procedury przeprowadzania inspekcji Komisji w zakresie ochrony lotnictwa, Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/472, Dz.U. L 85 z 1.4.2016, s. 28.

nr 2015/1998

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 5 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, Dz.U. L 299 z 14.11.2015, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/2426, Dz.U. L 334 z 22.12.2015, s. 5,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/815, Dz.U. L 122 z 13.5.2017, s. 1,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/55, Dz.U. L 10 z 13.1.2018, s. 5.

C(2015) 8005

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 16 listopada 2015 r. ustanawiająca szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego, zawierające informacje, o których mowa w art. 18 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 300/2008, zmieniona:

- decyzją wykonawczą Komisji C(2017) 3030,
- decyzją wykonawczą Komisji C(2018) 4857.

5. Zarządzanie ruchem lotniczym

nr 549/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe), Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009, Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 34.

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 6, 8, 10, 11 i 12.

w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 słowa „na szczeblu wspólnotowym” zastępuje się słowami „na szczeblu wspólnotowym wraz ze Szwajcarią”.

Niezależnie od dostosowania horyzontalnego, przewidzianego w tiret drugim załącznika do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako mających zastosowanie do Szwajcarii.

nr 550/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie w sprawie zapewniania służb), zmienione:

- rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009, Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 34.

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 9a, 9b, 15, 15a, 16 i 17.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

- a) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

- b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 i 6 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

- c) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

- d) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 1 po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”;

- e) art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja kieruje swoją decyzję do państw członkowskich oraz informuje o niej instytucję zapewniającą służby w zakresie, w jakim jej to prawnie dotyczy.”.

nr 551/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie organizacji i użytkowania przestrzeni powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (Rozporządzenie w sprawie przestrzeni powietrznej), Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 20, zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009, Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 34.

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 3a, 6 i 10.

nr 552/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności), Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 26, zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1070/2009, Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 34.

Komisji przysługują w Szwajcarii uprawnienia przyznane jej zgodnie z art. 4, 7 i art. 10 ust. 3.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 2 po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

w ust. 4 po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”;

c) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

w sekcji 3 tiret drugie i ostatnie po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii”.

nr 2150/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne zasady elastycznego użytkowania przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 342 z 24.12.2005, s. 20.

nr 1033/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 lipca 2006 r. ustanawiające wymogi dla procedur w zakresie przetwarzania planów lotu w fazie poprzedzającej lot dla Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, Dz.U. L 186 z 7.7.2006, s. 46, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012, Dz.U. L 281 z 13.10.2012, s. 1,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 428/2013, Dz.U. L 127 z 9.5.2013, s. 23,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/2120, Dz.U. L 329 z 3.12.2016, s. 70,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/139, Dz.U. L 25 z 30.1.2018, s. 4.

nr 1032/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 lipca 2006 r. ustanawiające wymagania dla automatycznych systemów wymiany danych lotniczych dla celów powiadamiania, koordynacji i przekazywania kontroli nad lotem pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, Dz.U. L 186 z 7.7.2006, s. 27, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 30/2009, Dz.U. L 13 z 17.1.2009, s. 20,

nr 219/2007

Rozporządzenie Rady z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), Dz.U. L 64 z 2.3.2007, s. 1, zmienione:

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1361/2008, Dz.U. L 352 z 31.12.2008, s. 12,

— rozporządzeniem Rady (UE) 721/2014, Dz.U. L 192 z 1.7.2014, s. 1.

nr 633/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 czerwca 2007 r. ustanawiające wymagania w zakresie stosowania protokołu przesyłania komunikatów lotniczych do celów powiadamiania, koordynowania i przekazywania lotów pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego, Dz.U. L 146 z 8.6.2007, s. 7, zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 283/2011, Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 23.

nr 2017/373 ⁽¹⁾

— Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 1 marca 2017 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące instytucji zapewniających zarządzanie ruchem lotniczym/służby żeglugi powietrznej i inne funkcje sieciowe zarządzania ruchem lotniczym oraz nadzoru nad nimi, uchylające rozporządzenie (WE) nr 482/2008, rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1034/2011, (UE) nr 1035/2011 i (UE) 2016/1377 oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 677/2011, Dz.U. L 62 z 8.3.2017, s. 1.

nr 29/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 stycznia 2009 r. ustanawiające wymogi dla usług łącza danych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 13 z 17.1.2009, s. 3, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/310, Dz.U. L 56 z 27.2.2015, s. 30.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującym dostosowaniem:

w załączniku I część A dodaje się „Switzerland UIR”.

nr 262/2009

Rozporządzenie Komisji z dnia 30 marca 2009 r. ustanawiające wymogi w zakresie skoordynowanego przydziału i stosowania kodów interrogatorów modu S dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 20, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/2345, Dz.U. L 348 z 21.12.2016, s. 11.

nr 73/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 6, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1029/2014, Dz.U. L 284 z 30.9.2014, s. 9,

nr 255/2010

Rozporządzenie Komisji z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania przepływem ruchu lotniczego, Dz.U. L 80 z 26.3.2010, s. 10, zmienione:

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012, Dz.U. L 281 z 13.10.2012, s. 1,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1006, Dz.U. L 165 z 23.6.2016, s. 8,

— rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/2159, Dz.U. L 304 z 21.11.2017, s. 45.

C(2010) 5134

Decyzja Komisji z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiająca organ oceny skuteczności działania dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 176/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie informacji wymaganych przed ustanowieniem i zmianą funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 51 z 25.2.2011, s. 2.

⁽¹⁾ Stosowanie rozporządzenia (UE) 2017/373 rozpocznie się dopiero w styczniu 2020 r. Art. 9 ust. 2 ma jednak zastosowanie od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) 2017/373; w odniesieniu do Agencji art. 4 ust. 1, 2, 5, 6 i 8 oraz art. 5 również będą miały zastosowanie od daty wejścia w życie rozporządzenia. W odniesieniu do instytucji świadczących usługi w zakresie danych art. 6 będzie miał zastosowanie od dnia 1 stycznia 2019 r., a jeżeli taka instytucja wystąpi o przyznanie certyfikatu i uzyska go zgodnie z art. 6 – od daty wejścia w życie rozporządzenia (UE) 2017/373. W międzyczasie zastosowanie mają nadal także odpowiednie artykuły rozporządzenia (WE) nr 482/2008.

nr 677/2011

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 lipca 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym (ATM) oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2010, Dz.U. L 185 z 15.7.2011, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 970/2014, Dz.U. L 272 z 13.9.2014, s. 11,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/373, Dz.U. L 62 z 8.3.2017, s. 1.

nr 2011/4130

Decyzja Komisji z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie wyznaczenia menedżera sieci ds. funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym (ATM) w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

nr 1034/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 17 października 2011 r. w sprawie nadzoru nad bezpieczeństwem w zarządzaniu ruchem lotniczym i służbach żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2010, Dz.U. L 271 z 18.10.2011, s. 15.

nr 1035/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 17 października 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 482/2008 i (UE) nr 691/2010, Dz.U. L 271 z 18.11.2011, s. 23, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 923/2012, Dz.U. L 281 z 13.10.2012, s. 1,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 448/2014, Dz.U. L 132 z 3.5.2014, s. 53.

nr 1206/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiające wymogi dotyczące identyfikacji statków powietrznych do celów dozoru w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 305 z 23.11.2011, s. 23.

Do celów niniejszej Umowy przepisy rozporządzenia należy czytać z następującym dostosowaniem:

W załączniku I dodaje się „Switzerland UIR”.

nr 1207/2011

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiające wymogi dotyczące skuteczności działania i interoperacyjności systemów dozoru w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 305 z 23.11.2011, s. 35, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1028/2014, Dz.U. L 284 z 30.9.2014, s. 7,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/386, Dz.U. L 59 z 7.3.2017, s. 34.

nr 923/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 26 września 2012 r. ustanawiające wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1035/2011 oraz rozporządzenia (WE) nr 1265/2007, (WE) nr 1794/2006, (WE) nr 730/2006, (WE) nr 1033/2006 i (UE) nr 255/2010, Dz.U. L 281 z 13.10.2012, s. 1, zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/340, Dz.U. L 63 z 6.3.2015, s. 1,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1185, Dz.U. L 196 z 21.7.2016, s. 3.

nr 1079/2012

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 16 listopada 2012 r. ustanawiające wymogi dotyczące separacji międzykanałowej w łączności głosowej dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, Dz.U. L 320 z 17.11.2012, s. 14, zmienione:

- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 657/2013, Dz.U. L 190 z 11.7.2013, s. 37,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/2345, Dz.U. L 348 z 21.12.2016, s. 11,
- rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/2160, Dz.U. L 304 z 21.11.2017, s. 47.

nr 390/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żegluga powietrznej i funkcji sieciowych, Dz.U. L 128 z 9.5.2013, s. 1.

nr 391/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające wspólny system opłat za korzystanie ze służb żegluga powietrznej, Dz.U. L 128 z 9.5.2013, s. 31.

nr 409/2013

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 3 maja 2013 r. w sprawie definicji wspólnych projektów, ustanowienia systemu zarządzania i określenia zachęt wspierających wdrożenie europejskiego centralnego planu zarządzania ruchem lotniczym, Dz.U. L 123 z 4.5.2013, s. 1.

nr 2014/132

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiająca ogólnounijne docelowe parametry skuteczności działania dla sieci zarządzania ruchem lotniczym oraz progi alarmowe na drugi okres odniesienia obejmujący lata 2015–2019, Dz.U. L 71 z 12.3.2014, s. 20.

nr 716/2014

Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 27 czerwca 2014 r. w sprawie ustanowienia wspólnego projektu pilotażowego wspierającego realizację centralnego planu zarządzania ruchem lotniczym w Europie, Dz.U. L 190 z 28.6.2014, s. 19.

nr 2015/2224

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 27 listopada 2015 r. w sprawie mianowania przewodniczącego, członków i ich zastępców w Radzie ds. Zarządzania Siecią do funkcji sieciowych zarządzania ruchem lotniczym na drugi okres odniesienia (2015–2019), Dz.U. L 316 z 2.12.2015, s. 9.

nr 2016/1373

Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 11 sierpnia 2016 r. w sprawie zatwierdzenia planu skuteczności działania sieci na drugi okres odniesienia w ramach systemu skuteczności działania jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (2015–2019), Dz.U. L 217 z 12.8.2016, s. 51.

6. Środowisko naturalne i poziom hałasu

nr 2002/30

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Artykuły 1–12 i 14–18), Dz.U. L 85 z 28.3.2002, s. 40.

(Stosuje się zmiany w załączniku I wynikające z załącznika II, rozdział 8 (Polityka transportowa), sekcja G (Transport powietrzny) pkt 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej).

nr 89/629

Dyrektywa Rady z dnia 4 grudnia 1989 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych, Dz.U. L 363 z 13.12.1989, s. 27.

(art. 1–8)

nr 2006/93

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie określenia zasad wykonywania operacji przez samoloty objęte częścią II rozdział 3 tom I załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wydanie 2 (1988 r.), Dz.U. L 374 z 27.12.2006, s. 1.

7. Ochrona konsumentów

nr 90/314

Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, Dz.U. L 158 z 23.6.1990, s. 59.

(art. 1–10)

nr 93/13

Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29.

(art. 1–11)

nr 2027/97

Rozporządzenie Rady z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych, Dz.U. L 285 z 17.10.1997, s. 1 (art. 1–8), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 889/2002, Dz.U. L 140 z 30.5.2002, s. 2.

nr 261/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46 z 17.2.2004, s. 1.

(art. 1–18)

nr 1107/2006

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą, Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 1.

8. Różne

nr 2003/96

Dyrektywa Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

(art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 2).

9. Załączniki

A: Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej

B: Postanowienia w sprawie kontroli finansowej dotyczącej szwajcarskich uczestników działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

ZAŁĄCZNIK A

Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 343 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułem 191 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Unia Europejska i EWEA korzystają na terytoriach państw członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich zadań,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

ROZDZIAŁ I

MIENIE, FUNDUSZE, AKTYWA I OPERACJE UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 1*

Lokale i budynki Unii są nietykalne. Nie podlegają rewizji, rekwizycji, konfiskacie ani wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego ani sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Unii są nietykalne.

Artykuł 3

Unia, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy państw członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Unia dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii.

Nie udziela się zwolnień w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za korzystanie z usług użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Unia jest zwolniona z wszelkich cel, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w stosunku do produktów przeznaczonych do jej użytku służbowego: produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju.

Unia jest także zwolniona z wszelkich cel, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ II

KOMUNIKACJA I LAISSEZ-PASSER*Artykuł 5*

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów instytucje Unii korzystają na terytorium każdego państwa członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Unii nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę stanowiącą zwykłą większością, a które władze państwa członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Unii przez szefów tych instytucji. Te *laissez-passer* wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie *laissez-passer* jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ III

POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 7

Swoboda przemieszczania się członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym ani innym.

Członkom Parlamentu Europejskiego, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu – takie same udogodnienia jak przyznawane wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych państw członkowskich – takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa – z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego państwa członkowskiego – z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków Parlamentu Europejskiego podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został ujęty na gorącym uczynku i nie może on również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego członków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BIORĄCY UDZIAŁ W PRACACH INSTYTUCJI UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 10

Przedstawiciele państw członkowskich biorący udział w pracach instytucji Unii, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Unii.

ROZDZIAŁ V

URZĘDNICY I INNI PRACOWNICY UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 11

Na terytorium każdego państwa członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzędnicy i inni pracownicy Unii:

- a) z zastrzeżeniem postanowień Traktatów dotyczących z jednej strony reguł odpowiedzialności urzędników i innych pracowników w stosunku do Unii oraz, z drugiej strony, właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sporach między Unią a jej urzędnikami i innymi pracownikami, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane. Korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) wraz ze współmałżonkami oraz członkami rodziny pozostającymi na ich utrzymaniu, nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców;
- c) w zakresie przepisów walutowych, korzystają z takich samych udogodnień, jakie są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych.
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym państwie, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami, na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12

Urzędnicy i inni pracownicy Unii objęci są podatkiem na rzecz Unii od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Unię, na warunkach i zgodnie z procedurą określonymi przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami.

Są oni zwolnieni z krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Unię.

Artykuł 13

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między państwami członkowskimi Unii, uznaje się, że urzędnicy i inni pracownicy Unii, którzy osiedlają się na terytorium państwa członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, w momencie dołączenia do służb Unii, i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Unii zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania i kraju zamieszkania dla celów podatkowych, zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim, pod warunkiem że kraj ten należy do Unii. Postanowienie to stosuje się także do współmałżonka, w zakresie w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej, oraz do dzieci pozostających na utrzymaniu i pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w pierwszym akapicie, znajdujące się na terytorium, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; w celu ustalenia takiego podatku taki majątek uznaje się za znajdujący się w kraju zamieszkania dla celów podatkowych, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami, określają system świadczeń socjalnych obejmujący urzędników i innych pracowników Unii.

Artykuł 15

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określają kategorie urzędników i innych pracowników Unii, do których stosują się postanowienia artykułu 11, artykułu 12 akapit drugi i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników poszczególnych kategorii przekazywane są okresowo rządów państw członkowskich.

ROZDZIAŁ VI

PRZYWILEJE I IMMUNITETY PLACÓWEK DYPLOMATYCZNYCH PAŃSTW TRZECICH AKREDYTOWANYCH PRZY UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 16*

Państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Unii, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych i przywilejów placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Unii.

ROZDZIAŁ VII

POSTANOWIENIA OGÓLNE*Artykuł 17*

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Unii wyłącznie w interesie Unii.

Każda instytucja Unii powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Unii.

Artykuł 18

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Unii współpracują z właściwymi władzami danych państw członkowskich.

Artykuł 19

Artykuły 11–14 i 17 mają zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 20

Artykuły 11–14 i 17 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarzy i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 21

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli państw członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu tego banku.

Ponadto Europejski Bank Inwestycyjny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie też, jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowią podstaw do nałożenia opodatkowania. Ponadto działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Artykuł 22

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Centralnego, do członków jego organów i do jego personelu, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Europejski Bank Centralny jest dodatkowo zwolniony z wszelkich form opodatkowania lub obciążeń o podobnym charakterze w związku z podwyższeniem jego kapitału, jak również z wszelkich formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Działalność Banku i jego organów, podejmowana zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

*Dodatek***Szczegółowe zasady stosowania w Szwajcarii protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej****1. Rozszerzenie stosowania na Szwajcarię**

Wszelkie odniesienia do państw członkowskich poczynione w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanym dalej „Protokołem”) należy rozumieć jako obejmujące również Szwajcarię, chyba że poniższe postanowienia stanowią inaczej.

2. Zwolnienie agencji z podatków pośrednich (w tym z VAT-u)

Towary i usługi eksportowane ze Szwajcarii nie podlegają szwajcarskiemu podatkowi od wartości dodanej (VAT). W odniesieniu do towarów i usług dostarczanych Agencji w Szwajcarii do jej użytku służbowego, zwolnienie z VAT-u jest realizowane zgodnie z art. 3 akapit drugi Protokołu poprzez zwrot jego kwoty. Zwolnienie z VAT-u dotyczy przypadków, gdy rzeczywista cena towarów i usług podana na fakturze lub innym równoważnym dokumencie wynosi co najmniej 100 franków szwajcarskich (wraz z podatkiem).

Zwrot VAT-u następuje po przedstawieniu odpowiednich szwajcarskich formularzy w Federalnej Administracji Podatkowej, w Dziale Głównym ds. Podatku VAT. Wnioski o zwrot są zasadniczo rozpatrywane w terminie trzech miesięcy od daty ich złożenia wraz z odpowiednimi dowodami zakupu.

3. Warunki stosowania zasad dotyczących personelu Agencji

W odniesieniu do art. 12 akapit drugi Protokołu Szwajcaria, zgodnie z zasadami swojego prawa krajowego, zwalnia urzędników i innych pracowników Agencji w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 ⁽¹⁾ z podatków federalnych, kantonalnych i gminnych od wynagrodzeń, płac i poborów służbowych wypłacanych przez Unię Europejską i podlegających wewnętrznemu podatkowi na jej rzecz.

Do celów stosowania art. 13 Protokołu Szwajcaria nie jest uznawana za państwo członkowskie w rozumieniu pkt 1 powyżej.

Urzednicy oraz inni pracownicy Agencji, a także członkowie ich rodzin, którzy są objęci systemem ubezpieczeń społecznych stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, nie podlegają obowiązkowi przystąpienia do szwajcarskiego systemu ubezpieczeń społecznych.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest jedynym organem właściwym do rozstrzygania wszelkich kwestii dotyczących stosunków między Agencją lub Komisją a ich personelem w odniesieniu do zastosowania rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽²⁾ oraz pozostałych przepisów prawa Unii Europejskiej ustalających warunki pracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 z dnia 25 marca 1969 r. określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy artykułu 12, artykułu 13 ustęp drugi i artykułu 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (Dz.U. L 74 z 27.3.1969, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (warunki zatrudnienia innych pracowników) (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

ZAŁĄCZNIK B

Kontrola finansowa dotycząca Szwajcarskich uczestników działań Europejskiej agencji bezpieczeństwa lotniczego

Artykuł 1

Bezpośrednia komunikacja

Agencja i Komisja bezpośrednio kontaktują się z wszelkimi osobami lub podmiotami, które mają siedzibę w Szwajcarii i uczestniczą w działaniach Agencji jako kontrahenci, uczestnicy programu Agencji, osoby opłacane z budżetu Agencji lub Wspólnoty lub też jako podwykonawcy. Osoby te mogą bezpośrednio przekazywać Komisji lub Agencji wszelkie stosowne informacje i dokumenty, które są zobowiązane przedkładać na podstawie instrumentów prawnych, do których odnosi się niniejsza decyzja, a także na podstawie zawartych kontraktów lub umów oraz podjętych w ich ramach decyzji.

Artykuł 2

Kontrole

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, rozporządzeniem finansowym przyjętym przez zarząd Agencji w dniu 26 marca 2003 r., rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 ⁽²⁾ oraz z innymi instrumentami, które przywołuje się w niniejszej decyzji, kontrakty lub umowy zawarte z beneficjentami mającymi siedzibę w Szwajcarii oraz decyzje podjęte w odniesieniu do nich mogą przewidywać możliwość przeprowadzenia w dowolnym momencie audytów naukowych, finansowych, technologicznych i innych u beneficjentów lub ich podwykonawców, dokonywanych przez urzędników Agencji i Komisji lub przez inne osoby przez nie upoważnione.
2. Pracownicy Agencji i Komisji oraz inne upoważnione przez nie osoby mają prawo do odpowiedniego dostępu do miejsc, prac i dokumentów, a także do wszelkich niezbędnych informacji, również w formie elektronicznej, jakie są im niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia audytów. Prawo dostępu jest jasno określone w kontraktach lub umowach zawieranych w celu zastosowania instrumentów, które przywołuje się w niniejszej decyzji.
3. Trybunał Obrachunkowy dysponuje tymi samymi prawami co Komisja.
4. Audyty mogą mieć również miejsce w ciągu pięciu lat od wygaśnięcia niniejszej decyzji lub na warunkach wskazanych w kontraktach lub umowach oraz w podjętych decyzjach.
5. Szwajcarska Federalna Inspekcja Finansowa jest z wyprzedzeniem zawiadamiana o audytach, które mają być przeprowadzane na terytorium Szwajcarii. Zawiadomienie to nie jest prawnym warunkiem przeprowadzenia przedmiotowych audytów.

Artykuł 3

Kontrole na miejscu

1. Zgodnie z niniejszą Umową Komisja (OLAF) jest uprawniona do przeprowadzania kontroli na miejscu oraz inspekcji na terytorium Szwajcarii, zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽³⁾.
2. Kontrole na miejscu oraz inspekcje są przygotowywane i prowadzone przez Komisję w ścisłej współpracy ze Szwajcarską Federalną Inspekcją Finansową lub z innymi właściwymi organami szwajcarskimi wskazanymi przez Szwajcarską Federalną Inspekcję Finansową, które w stosownym czasie są informowane o przedmiocie, celu i podstawie prawnej kontroli i inspekcji, w sposób umożliwiający im udzielenie niezbędnej pomocy. W związku z tym urzędnicy właściwych organów szwajcarskich mogą uczestniczyć w kontrolach na miejscu oraz inspekcjach.
3. Jeżeli właściwe organy szwajcarskie wyrażą taką wolę, kontrole na miejscu oraz inspekcje mogą być przeprowadzane wspólnie przez Komisję i przez te organy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

4. Jeżeli uczestnicy programu przeciwstawiają się kontroli na miejscu lub inspekcji, organy szwajcarskie, działając zgodnie z przepisami krajowymi, udzielają kontrolerom Komisji wsparcia, którego ci mogą potrzebować w celu wypełnienia swoich obowiązków w zakresie przeprowadzania kontroli na miejscu lub inspekcji.

5. Komisja możliwie jak najszybciej zawiadamia Szwajcarską Federalną Inspekcję Finansową o wszelkich faktach lub podejrzeniach dotyczących nieprawidłowości, o których uzyska informacje w ramach przeprowadzania kontroli lub inspekcji na miejscu. W każdym przypadku Komisja jest zobowiązana powiadomić wyżej wymieniony organ o wyniku przedmiotowych kontroli i inspekcji.

Artykuł 4

Informacje i konsultacje

1. W celu prawidłowego wykonania postanowień niniejszego załącznika właściwe organy szwajcarskie i wspólnotowe regularnie dokonują wymiany informacji oraz, na wniosek jednej ze stron, przeprowadzają konsultacje.

2. Właściwe organy szwajcarskie bezzwłocznie powiadamiają Agencję i Komisję o wszelkich znanych im faktach lub powziętych przez nie podejrzeniach, które wskazują na istnienie nieprawidłowości dotyczących zawierania i wykonywania kontraktów lub umów zawartych w ramach stosowania instrumentów, o których mowa w niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Poufność

Informacje przekazane lub uzyskane na mocy postanowień niniejszego załącznika, niezależnie od ich postaci, są objęte tajemnicą służbową i ochroną przysługującą analogicznym informacjom zgodnie ze szwajcarskim prawem krajowym oraz odnośnymi przepisami mającymi zastosowanie w odniesieniu do instytucji wspólnotowych. Informacje takie mogą być przekazywane wyłącznie tym osobom, które potrzebują zapoznać się z nimi ze względu na swoje funkcje w instytucjach wspólnotowych, państwach członkowskich lub w Szwajcarii. Ponadto informacje takie nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż skuteczna ochrona interesów finansowych umawiających się stron.

Artykuł 6

Środki i kary administracyjne

Bez uszczerbku dla stosowania szwajcarskiego prawa karnego, Agencja lub Komisja mogą nakładać środki i kary administracyjne zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1605/2002 i rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽²⁾.

Artykuł 7

Odzyskiwanie i egzekucja

Decyzje Agencji lub Komisji podjęte w ramach stosowania niniejszej decyzji, nakładające zobowiązania pieniężne na osoby inne niż państwa, stanowią w Szwajcarii tytuł egzekucyjny.

Klauzulę wykonalności musi nadać, bez przeprowadzania kontroli innych niż weryfikacja autentyczności aktu, organ wskazany przez rząd szwajcarski, który zawiadamia o tym Agencję lub Komisję. Egzekucja musi zostać przeprowadzona zgodnie z zasadami procedury szwajcarskiej. Legalność decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyjmowane na mocy klauzuli arbitrażowej podlegają wykonaniu na tych samych warunkach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do dyrektywy Rady (UE) 2018/1695 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do okresu stosowania fakultatywnego mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych towarów i usług podatnych na oszustwa oraz mechanizmu szybkiego reagowania na oszustwa związane z VAT

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 282 z dnia 12 listopada 2018 r.)

Strona 7, w art. 1 dodaje się punkt w brzmieniu:

„4) art. 193 otrzymuje brzmienie:

»Artykuł 193

Każdy podatnik dokonujący podlegającej opodatkowaniu dostawy towarów lub świadczenia usług obowiązany jest do zapłaty VAT, z wyjątkiem sytuacji, gdy do zapłaty VAT zobowiązana jest inna osoba w przypadkach, o których mowa w art. 194–199b i art. 202.«”.

Sprostowanie do decyzji wykonawczej Rady (UE) 2018/1921 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniającej decyzję wykonawczą 2013/191/UE upoważniającą Łotwę do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 311 z dnia 7 grudnia 2018 r.)

1. Strona tytułowa, spis treści i strona 36, tytuł:

zamiast: „Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/1921 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniająca decyzję wykonawczą 2013/191/UE upoważniającą Łotwę do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej”,

powinno być: „Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/1921 z dnia 4 grudnia 2018 r. zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2015/2429 upoważniającą Łotwę do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej”.

2. Strona 36, motyw 9:

zamiast: „Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję wykonawczą 2013/191/UE”,

powinno być: „Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję wykonawczą (UE) 2015/2429”.

3. Strona 37, art. 1:

zamiast: „Art. 6 decyzji wykonawczej 2013/191/UE otrzymuje brzmienie:

(...)”,

powinno być: „Art. 6 decyzji wykonawczej (UE) 2015/2429 otrzymuje brzmienie:

(...)”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL